కథా నిలయం
శ్రీకాకుళం

స్త్రీ

రాత్రి ఏడుగంటల పదినిమిషా లయింది. శేషాద్రి "హోటల్ విలాస్", లో మూడో అంతస్తుమీదికి చేరుకున్నాడు. ఆ అంతస్తులో రెండే గదులున్నాయి. ఓ తలుపు గడియ వేసుంది. రెండో గదిలో ఎవరో స్త్రీ టైపు చేసుకుంటోంది. ఆమెని పలకరించటానికి సాహసంలేక అతడు ఆ గది ముందుగా రెండు మూడుసార్లు పచార్లు చేశాడు. టైప్ రైటర్ లోంచి కాగితాలు తీసేసి, సర్దుతూ ఆమె యథాలాపంగా తలుపువైపు చూసింది.

"ఎవరు ?"

శేషాద్రి ఆమెవైపు చూడటానికి బిడియపడి నేలమీద చూస్తూ అన్నాడు.

"నేను టాక్సీ డ్రైవర్ నండి. చంద్రా రెడ్డిగారిక్కడేనా ఉండేది ?"

అతని ఆకృతివైపు వింతగా చూస్తూ ఆమె తల నిలువుగా ఆడించింది.

"టాక్సీ తెచ్చానండి."

"ఇప్పుడు టైమెంతయింది?" ఆమె మాటల్లో విసుగుదల స్పష్టంగా కనిపిస్తోంది.

"ఏడూ పది"

"ఎన్నింటికి రమ్మన్నారు ?"

"ఏడున్నరకి"

"మరి అప్పుడే ఎందుకొచ్చావు ?" అతడు కొంచెం తడుముకుని.

"ఈ రోడ్డు జనసమ్మర్దంగా ఉంటుందని టాక్సీ పక్క వీధిలో ఆపి, ఆ సంగతి చెబుదామని వొచ్చాను...బాబుగారు లేరా ?" అన్నాడు.

"కనిపించటం లేదా ?"

శేషాద్రి చిన్నబుచ్చుకున్నాడు. అత నలా తలదించుకోటంచూసి ఆమెకి జాలి వేసి అంది.

"ఎవరో పిలిస్తే వెళ్ళారు. టైంకే వొస్తార్లే."

"సరేనండి," అనేసి అతను వెనక్కి తిరిగాడు.

ఆమె టైప్‌రైటర్ మూతవేసి, ఓసారి ఆవులించి, టైం చూసుకుని, చెయ్యాలిసిన పనేమీ లేకపోవటంవల్ల,

కాలక్షేపం ఎలా చెయ్యటమా అని ఆలోచించి, వెడుతున్న శేషాద్రిని కేకేసింది.

"చూడు. నీ పేరేమిటి ?"

"శేషాద్రండి."

ఆమెకి నవ్వొచ్చింది. ఇరవైఏళ్లు నిండినా బాల్య చాపల్యం వొదలక పైకి నవ్వేసింది.

"అదేదో కొండపేరు కదూ ?"

"ఊఁ".

"చూస్తే, నువ్వు కొండలతో పోటీ చేసేట్టున్నావే!"

శేషాద్రికి వొళ్లు మండింది. తనని చూస్తే ప్రతివాళ్ళకీ ఇలా ఏడిపించాలనే బుద్ధి ఏందుకు పుడుతుంది? తన రూపానికి తను కర్తా? కొంచెం లావుగా, అసహ్యంగా ఉంటే ఉండవచ్చు. కాని తనేం చేస్తాడు ? ఆమాత్రం ఎదుటివాళ్లు గ్రహించరేం ? తను ఎంత బాధపడేదీ వాళ్ళకి తెలియదా ? కాని...కాని...తను తొందరపడకూడదు.

మాట మారుస్తూ అన్నాడతను. "బాబుగారు మీ కేమవుతారు ?"

ఆమె ఏ కళనుందో గాని వెంటనే సూటిగా జవాబిచ్చింది.

"యజమాని. నేనాయన ఆంతరంగిక కార్యదర్శినిని."

"అలాగా ! తమరి పేరు ?..."

"విశాల."

"చాలా బావుంది."

"థాంక్స్. నీకూ్కడా బావుందన్న మాట."

"నాకుమటుకు ఎందుకు బావుండదు ?"

"నీకు కొండల పేర్లు తప్ప ఇంకేవీ ఇష్టం ఉండదేమో ననుకున్నాన్లే."

అతనికి కొంచెం రోషం వొచ్చింది.

"ఇది కొండలపట్టణమేనండి."

"అందుకే ఇక్కడినించి వెళ్ళిపోతున్నాంగా"

"మీకు తెలియదేమో గాని, మాది చాలా అందమైన పట్నంగా పేరుమోగింది."

"అవునవును. పాపం, రెడ్డిగారుకూడా తెగమెచ్చుకునేవారులే."

"ఆయనకీ ఊరు తెలుసా ?" కొంచెం కౌతుకంతో అడిగాడు, శేషాద్రి.

"ఆయనకి తెలీకపోవట మేమిటి ? ఇక్కడ మూడేళ్లుద్యోగం చేశారుగా."

"ఏం ఉద్యోగం ?"

"ఏదో పోలీస్ ఆఫీసర్. పాపం, సాయంత్రం పాత బంగళా మీదికి మనసుమళ్ళి చూసివొస్తానని వెళ్లారు. వెనకటి జీవితంఅంతా జ్ఞాపకం వొచ్చింది గావును అక్కడికి వెళ్లేసరికి; తిరిగొచ్చినప్పటినించీ అదోరకంగా ఉన్నారు."

శేషాద్రి ముఖకవళికలు మారాయి.

"అవును. నాకు తెలుసు", అన్నా డతను.

"ఎలా తెలుసు ?" ఆమె ఆశ్చర్యంగా అడిగింది.

"బంగళానించి నా టాక్సీలోనే ఆయన ఇక్కడికి వొచ్చారు. ఆ బంగళాపక్కన ఉన్న పెంకుటిల్లేలెండి, మాది."

"ఓహో" అందామె.

"వారు ఇప్పుడు ద్యోగంలో లేరా ?"

"రిటైరయారుగా. అందుకే ఈ మిలిటరీ కంట్రాక్టుల వ్యవహారాలు."

"ఓహో" అన్నాడు శేషాద్రి, ముభావంగా. కాసేపాగి చేతిగడియారం చూసుకొని "పదిహేను నిమిషాలు" అనుకుంది బయటికి, విశాల.

"పదిహేను నిమిషాలు!" గొణుక్కున్నాడు, శేషాద్రి.

"నీకు విసుగు పుడుతున్నట్టుంది."

"లేదండి."

ఆమెకో చిలిపి ఊహ తట్టింది.

"ఊరికే ఎంతసేపు కూచుంటావు ? కాసేపు ఈ పత్రిక చదువుకుంటూ, కూర్చో," అని ఓ ఇంగ్లీషు పత్రిక అతని మీదికి గిరవాటేసింది. అతడు అది అందుకొని పేజీలు తిప్ప సాగాడు. ఆమె ఓనవ్వు నవ్వి అంది.

"బొమ్మలు చూస్తున్నావా ?"

"చదువుతున్నాను," నిర్లక్ష్యంగా అన్నాడతను.

"చూస్తే, నువ్వు బాగా చదువుకున్నట్టున్నావే !"

ఆ అనటంలోని ఎత్తిపొడుపుని గ్రహించాడతను. అతనికి వెనకటి స్కూలుజీవితం జ్ఞప్తికొచ్చింది. అందరూ

తనని చీడపురుగునిగా చూసేవాళ్ళు. తనకి దగ్గరగా ఎవరూ కూర్చునేవాళ్ళు కాదు. వ్యంగ్యంగా ఆ మాటా ఈమాటా అని ఏడిపించేవాళ్లు. పోనీ, కుర్రాళ్లు ఎలా ప్రవర్తించినా, ఆడ పిల్లలు తనని చూసి అపహాస్యంగా నవ్వకపోతే తనంతగా బాధపడేవాడు కాదు. తను చేసిన నేరమేమిటి? ఎందుకు తన కా శిక్ష? వాళ్ళంతా చేరి బలవంతంగా తనని స్కూల్ మాని పించారు. స్కూల్‌కి వెళ్ళటమంటేనే తనకి భయంగా ఉండేది. ఎలాగో ఇంట్లోనే చదివి మెట్రిక్యులేషన్‌కి కూర్చు న్నాడు. కాని మొదటినించీ సొంత చదువే ఐతే ఏం ప్యాసవు తాడు.?

"ఏం?" ఆమె మళ్ళీ అడిగింది, జవాబు లేకపోవటం వల్ల.

"లేదండి," అతను తేరుకుని అన్నాడు.

"ఏం, పాపం!"

అతనికి వొళ్లు మండింది. ఆమె కా ఎత్తిపొడుపెందుకు?

"ఎంతవరకు చదివా వేమిటి?"

"మెట్రిక్యులేషన్."

"ప్యాసయ్యావా?" ఆమె విస్మయ పూర్వకంగా అడిగింది.

"లేదు."

ఇంటి పైకప్పు లేచేట్లు నవ్విందామె. తన తప్పు అతని కర్థమైంది. మెట్రిక్యులేషన్ పరీక్ష కెవరైనా వెళ్ళొచ్చు.

డబ్బుకడితే సరి. ప్యాసవకుండా ఆ మాటన్నందుకు అతడు కొంచెం చింతించాడు.

"ఎందుకు ప్యాసవలేదు?" అర్థంలేని ప్రశ్న అడిగింది.

"మార్కులు రాలేదు," అన్నాడు కసిగా.

"ఎందుకు రాలేదు. పెళ్ళిగాని చేసుకోలేదు గదా!" పకపక నవ్వుతూ అంది.

మళ్ళీ ఎత్తిపొడుస్తోంది!

"నన్నెవరూ చేసుకోరని నాకు తెలుసు," అన్నాడు కటువుగా.

"అదేమిటి? నీకేం తక్కువ? నిక్షేపంగా సంపాదిస్తున్నావుగా", ఆమె నవ్వుతూ అంది.

"నా సంగతి నాకు తెలుసు."

"నిన్నెవరూ ప్రేమించలేదా ?"

ఈసారి అతడు జవాబు చెప్పలేదు. అతని సహనం చచ్చిపోతోంది. ఆమెకి ఆటగానే ఉంది, కాని తనకి...

"పోనీ, నువ్వెవరినైనా ప్రేమించావా ?"

అతనామెవైపు చూశాడు. ఆమె అందంగా, సుకుమారంగా ఉంది. తను...! దేవుడిలాంటి తేడాలతో మనుష్యుల్ని ఎందుకు సృష్టిస్తాడు? అందంగా ఉన్నవాళ్ళ నందరూ ప్రేమిస్తారు. అసహ్యంగా ఉంటే అందరూ అసహ్యించుకుంటారు. మనుషుల మనసుల పరిధు లింతేనా ?

అతను ఆలోచిస్తూ పత్రిక పేజీలు తిప్పుతున్నాడు. ఏదో బొమ్మ కనిపించింది. అలాగే చూస్తూ ఉండిపోయాడు. అతడు జపాబిబ్బోకపోటం చూసి అందామె:

"తీక్షణంగా చదువుతున్నట్టున్నావు!"

"లేదు. బొమ్మ చూస్తున్నాను," ఉద్రేకంగా అన్నాడు.

"ఏమిటా బొమ్మ?"

అతను పత్రిక ఆమెవైపు తిప్పి చూపటానికి సాహసించ గలిగాడు. స్త్రీ పురుషులు ముద్దు పెట్టుకుంటున్న వర్ణచిత్రం అది. ఆమె తారాపథానికి లేచింది.

"బుద్ధిలేదూ? మర్యాదగా మసలుకో. స్కాండ్రల్."

మొట్టమొదటిసారిగా అత నామె కళ్ళలోకి తీక్షణంగా చూశాడు. ఆ కళ్ళు... ! ఆమె చలించింది. క్రౌర్యం తాండవించే ఆ కళ్లు!

అతడు వికటంగా నవ్వి, పత్రిక నేలకేసి విసరికొట్టాడు. ఆమె లోలోపల బెదరిపోయినా, ధైర్యం నటిస్తూ అరిచింది.

"గెటౌట్."

"నువ్వు అందగా ఉన్నావని అహంకారం కదూ? హుః అందం. అంత అందంగా ఉన్నందుకు ఇదే శిక్ష...."

తటాలున శేషాద్రి ఆమెమీదికి ఉరికి గట్టిగా కౌగిలించుకుని ఆమె పెదవుల్ని చుంబించాడు. ఆమె అనుకోని ఈ సంఘటనకి బిత్తరపోయింది. నోట మాట రాలేదు. ఏం జరిగేదీ ఆమె గ్రహించేలోపుగానే అత నామెని వశపర్చుకున్నాడు. అసహాయంగా హీనస్వరంతో కేకేసింది.

కాని, కింద హోటల్ ప్లేట్ల చప్పుడులో, బయట బజారు రొదలో ఆ కేక గదిగోడలు దాటలేదు. అతడు మరోసారి ఆమె పెదవుల్ని చుంబించి వొదిలేశాడు. ఆమె ఉక్రోషంతో, అవమానంతో, దుఃఖంతో రొప్పుతూ అతనివైపు నిప్పులు కక్కే కళ్ళతో చూస్తూ "దుర్మార్గుడా!" అంది.

ఆమెవైపు నఖశిఖపర్యంతం చూశాడు శేషాద్రి.

"ఈ శిక్ష చాలు," అనుకుని వొదిలాడు. కాని...కాని అతనిలోని పురుషత్వం తిరగబడ్డది. తలుపు మూసేశాడు. ఆమె భీతహరిణంలా చూసింది. జాలిగా ముఖం పెట్టింది. వేడుకుంది. క్షమించమంది, చేతులు జోడించింది. కాని అతడు లక్ష్యపెట్టలేదు. ఆమె నిస్సహాయంగా కన్నీరు కార్చింది. అతడు లెక్క చెయ్యలేదు. అందమైన వాళ్ళందరి మీదా కసితీర్చుకుంటున్నట్టుగా అతడు అనుభూతి పొందాడు. ఆమెని బలవంతంగా ఆక్రమించుకుంటున్నకొద్దీ, ఇన్నాళ్ళూ బలవంతాన మనసులోనే అణిచిపెట్టుకుంటున్న పరాభవాగ్ని చల్లారుతున్నట్టుగా అనుభూతి పొందాడు...

ఆ ఆవేశం, ఆ ఉద్రేకం, ఆ కోపం అన్నీ చల్లారాయి. శేషాద్రి గదిమధ్యన చేష్టారహితంగా నుంచుని తన అన్యాయానికి గురైన విశాలవైపు చూస్తున్నాడు. ఆమె ఏడుస్తోంది. ఆమె పూర్వపురూపం స్ఫురణకు వచ్చిందతనికి. ఆకాంటెతనం, ఆ చిలిపినవ్వు, ఆ వయ్యారపు ఆంగికవిన్యాసం, తళుకు బెళుకు లొలికే ఆ అమాయకపు కులుకుచూపులు, ఆ తియ్యని కంఠం, ఆ యవ్వన గర్వం, పడుచుదనపు బింకం, పలికించే

ఆ అహంభావోక్తులు, ఆ బిరుసు మాటలు, ఆ తారుణ్యపు లావణ్యం—అవన్నీ ఏమయాయి? సర్వస్వం కోల్పోయి మూర్తీభవించిన శోకదేవతలా ఆమె పడిఉంది. కన్నీటి కెరటాలు ఆమె చెంపలమీాదనించి జారుతున్నాయి. శేషాద్రి హృదయం ద్రవించింది. అతని మనసు చలించింది. కేవలం కొన్ని నిమిషాల వ్యవధిలోనే ఆమె ఏ స్థితినించి ఏ స్థితికి మారిపోయింది! కొన్ని నిమిషాలు, అంతే! శేషాద్రికి కన్నీళ్లు తిరిగాయి. ఎంత ఘోరకృత్యం చేశాడు! అంత ఘాతుకం ఎలా చెయ్యగలిగాడు? తను మనిషేనా? అయితే, అంత త్వరలో జ్ఞానం ఎలా పోగొట్టుకోగలిగాడు?

ఏం లాభం? ఇప్పుడు తనెంత విచారిస్తే ఏం ప్రయోజనం? ఏవిధంగా ప్రవర్తిస్తే తన తప్పుని సరిదిద్దగలడు? తనేమీా చెయ్యలేడు. జరిగిన క్షణాలు తిరిగిరావు. తిరిగిరావు! శేషాద్రి తల పట్టుకున్నాడు. అదేస్థితిలో కొంచెం సేపుండి గద్గదస్వరంతో అన్నాడు:

"మిమ్మల్ని క్షమించమని కోరలేను. నా నేరం—కాదు—ఘోరం అటువంటిది. నరకం అనేది ఉంటే నేనక్కడికి పోతాను. పోయేముందు ఒక్క కోరిక. శేషాద్రి అనే ఈ మూర్ఖుణ్ణి జీవితంలో ఎప్పుడూ ఒక్కసారికూడా జ్ఞాపకం చేసుకోకండి."

ఆ కంఠంలోని ఆవేదన విశాల గమనించకపోలేదు. కాని ఆమె ఏమీా ఆలోచించేస్థితిలో లేదు. ముఖం చేతుల్లో కప్పుకుని ఏడుస్తూనేఉంది.

శేషాద్రి తలుపువైపు రెండడుగులు వేశాడు. బయట నించి ఎవరో తలుపుతట్టటం వినిపించింది.

"ట్రెయిన్ అరగంట లేటుట. ఫోన్‌చేసి కనుక్కున్నాను. అందువల్లే ఆలస్యంగా వొచ్చాను. రెడీగా ఉండండి, పోదాం. అన్నట్లు టాక్సీడ్రైవర్ ఇంకా రాలేదా?"

ఆ కంఠం గుర్తుపట్టాడు శేషాద్రి. చంద్రారెడ్డి! అతని గుండె అతివేగంగా కొట్టుకుంది. తలుపు తీశాడు. లోపలికి ప్రవేశించీ ప్రవేశించగానే కంటబడిన ఆ దృశ్యం చంద్రారెడ్డిని స్తంభీభూతుడిని చేసింది. గది బీభత్సంగా ఉంది. ఆ స్థితిలో ఉన్న విశాలనీ శేషాద్రినీ చూడగానే అతనికి పరిస్థితి అర్థమైంది.

"ఏం చేశావు?" భీకరంగా శేషాద్రివైపు చూసి దబాయించాడు రెడ్డి.

శేషాద్రి ముఖం జేవురించింది. అతడు తటాలున కత్తితీశాడు.

అకస్మాత్తుగా అతడు కత్తితియ్యటంచూసి, నిరాయుధుడైన రెడ్డి కొంచెం వెనక్కితగ్గాడు. కాని మరుక్షణంలోనే శేషాద్రిముఖం నల్లబడ్డది. రెడ్డి అడిగిన ప్రశ్న అతని మనసులో బాణంలా గుచ్చుకుంది. ఏంచేశాడు? తను ఏం చెయ్యదలచుకుని అక్కడికి వొచ్చాడు? ఏంచేశాడు? అయ్యో...అయ్యో...ఇహ తను ఏమీ చెయ్యలేడు... ఏమీ చెయ్యలేడు. అతని చేతిలోంచి కత్తి జారిపడ్డది.

రెడ్డి ధైర్యం తెచ్చుకొని "ఏమిటిదంతా?" అని రెట్టించి అడిగాడు. అతని కళ్ళలోకి కొన్నిక్షణాలు స్థిరంగా

చూశాడు, శేషాద్రి. అతని మనసులో ఏవేవో భావాలు ముప్పిరిగొన్నాయి. దీర్ఘంగా నిట్టూర్చాడు. రెడ్డి ముఖం చిట్లించి శేషాద్రివైపు అర్థంకాని చూపులు చూశాడు. అదే పరిస్థితిలో కొంతసేపు గడిచాక అకస్మాత్తుగా శేషాద్రి జేబులోంచి ఓ ఫోటోతీసి రెడ్డి ముఖానికి ఎదురుగుండా, దగ్గరగా పెట్టి కర్కశంగా అడిగాడు.

"ఈ ఫోటో ఎవరిది ?"

రెడ్డి ముఖం తెల్లబోయింది.

"ఇది నీ కెక్కడిది?" నెమ్మదిగా అడిగాడు.

"ఫోటోలో ఉన్న దెవరు ? మీరేనా ?" మళ్లీ అడిగాడు శేషాద్రి. రెడ్డి నిరుత్తరుడయ్యాడు.

"పాతికేళ్లకిందటి ఫోటో గుర్తుపట్టగలిగినందుకు మిమ్మల్ని అభినందిస్తున్నాను. ఈ అక్షరాలు కూడా గుర్తుపట్టగలరేమో, చూడండి." ఫోటో అడుగున ఉన్న అక్షరాలమీదనుంచి అతడు చెయ్యి తీశాడు. రెడ్డి వాటివైపు క్షణమాత్రం చూసి తల దించుకున్నాడు.

"సరిగా కనపడటంలేదా? పోనీ నేను చదువుతాను. వినండి. 'శ్రీమతి రాజమ్మకి, ప్రేమపురస్సరంగా, చంద్రారెడ్డి.'" చివరి అక్షరాలు గట్టిగా నొక్కి పలికాడు, శేషాద్రి.

విశాల కిదంతా అగమ్యగోచరంగా ఉంది. ఆమె చంద్రారెడ్డివైపు ఆశ్చర్యంగా చూడసాగింది.

రెడ్డి తల దించుకున్నాడు.

"ఆమె ఎవరో జ్ఞాపకం రావటంలేదు కాబోలు. ఈ ఊళ్లో మీ పాతబంగళాపక్కన ఉన్న పెంకుటింటిని జ్ఞాపకం తెచ్చుకోండి. అందులో ఏకాకిగా నివసించే వితంతువుని, నిస్సహాయురాలిని, చతుర్విధోపాయాలలో, మొదటిది సామం ఉపయోగించి, వశపరచుకోవాలని మీరు చేసిన ప్రయత్నానికి నిదర్శనమే ఈ చిహ్నం. మిమ్మల్ని గుర్తు పట్టటానికే ఆధారంతో ఎంతో గాలించాను. రిటైరై ఎక్కడో ఉంటున్నారన్నారు. చివరికి ఈ ఊళ్లోనే, ఈ ఫొటో సహాయం లేకుండానే, మిమ్మల్ని చూశాను, లేదు. ఆమే మిమ్మల్ని అల్లంతదూరంలోచూసి గుర్తు పట్టింది. 'ఆయనే, ఆయనే', అని నన్ను పిల్చి చూపించింది. ఆమె ముఖంలో నెత్తురు చిమ్మింది. ఏదో పిచ్చిసంతోషం ఉప్పొంగింది. ఆవేశంతో పెదవులు వొణికాయి. నేను తలుపు తీసుకుని బయటికి వొచ్చేశాను. రోడ్డుమీద నుంచుని, ఆ ఇంటివైపు గతానుభవస్మరణతో చూస్తున్నారని మీ ముఖంలోచూస్తే స్పష్టంగా తెలిసింది. ఎలా పలకరించాలో తెలీక తికమక పడ్డారు. టాక్సీవంక దొరికింది. పాపం ఆమెనిగురించి తెలిసుకోవాలనిపించిందా? హుఁ..."

రెడ్డిముఖం వివర్ణమైంది.

"మూర్తీభవించిన శోకదేవతలా ఆమె జీవితం గడుపుతోంది. కాని...కాని...నేనేం నేరం చేశాను? నన్ను చూసినప్పుడల్లా మా అమ్మకి కన్నీరు మున్నీరవుతుంది. ఎప్పుడైనా ప్రేమగా ఒక్కమాట అనబోయి మళ్ళీ బాధగా ఆపుచేసుంటుంది. నన్ను చూడటానికే ఇష్టపడదు.

ఎదురుగా ఉంటే కసురుకుంటుంది. చాటుగాపోతే ఏడుస్తుంది. ఆమె నవ్వగా నేను ఒక్కసారికూడా చూడలేదు. నా జీవితంలో ఒక్క మంచి నిమిషం ఇంతవరకు చూడలేదు. ఒక మంచిమాట వినలేదు. ఒక్క మంచి పని చెయ్యలేదు"

అతనికి కన్నీళ్ళు తిరిగాయి. విశాల కాసేపు తన స్థితిని మర్చిపోయి అతనిమాటలు వింటోంది.

"ఒక్క మంచిపనిచేసి జీవితం ముగించేయా లనుకున్నాను. కాని ఇహ ఆ పని చెయ్యలేను. ఎలా చెయ్యగలను? అయ్యో! ఎంత పొరపాటు జరిగింది! ఎంత అనాలోచితంగా ప్రవర్తించాను. నేనిక్కడికి అంత త్వరగా ఎందుకు రావాలి? ఆమె అంత అందంగా ఎందుకుండాలి? ఉన్నా, అందరిలాగే నన్నలా ఎందుకు బాధించాలి? వొట్టి మూర్ఖుణ్ణి. పాతికేళ్ళనుంచీ దహిస్తున్న పరాభవాగ్ని చల్లార్చేవార్తకోసం మా అమ్మ నిరీక్షిస్తూ ఉంటుంది. అందుకోసమే, ఆ క్షణంకోసమే జీవచ్ఛవంలా బతుకుతోంది. చివరికి...చివరికి ఆక్షణం ఎప్పుడూ రాకుండా చేశాను. ఇన్నేళ్ళ ఆశా నిష్ఫలం. మళ్ళీ ఆమె ముఖం ఎలా చూడగలను? ఇహ ఆమెకి మనశ్శాంతి లభించదు. మనోవేదనతోనే ఆమె చచ్చిపోవాలి. తీరని అవమానంతో ప్రతీకారం లేకుండా, నిస్సహాయంగా, అలాగే చచ్చిపోవాలి. నేనూ అంతే. బతికినంతకాలం మనశ్శాంతి లేకపోయినా, చచ్చిపోయేముందయినా, హాయిగా పోవాలనుకున్నాను! ఇహ అది గగనకుసుమం. కేవలం గగనకుసుమం. దేవుడా!"

శేషాద్రి తల పట్టుకుని విచారంగా గది గుమ్మందాటి వెళ్ళిపోతూ, ఓసారి ఆగి, వెనక్కి తిరిగి విశాలవైపు వేదనతో, జాలిగా చూస్తూ, "ఒక్క మంచిపని చెయ్యగలనని ఇప్పుడు తడుతోంది", అనేసి చరచర వెళ్ళిపోయాడు.

ఆ తరవాత రెడ్డి బరువుగా ఓ నిట్టూర్పు విడిచాడు. చాలా క్షణాలు నిశ్శబ్దంగా గడిచాయి. ఆ నిశ్శబ్దం భరించలేకపోయాడు రెడ్డి. విశాలవైపు చూడటానికి అతనికి ధైర్యం చాలలేదు.

ఇంతలో బజారులో ఏదో కలకలం వినిపించింది. ఏదో హడావిడి జరుగుతోంది. రెడ్డి కిటికీదగ్గరికి ఒక్క అడుగులో వెళ్ళి తెర తొలగించి చూశాడు. హోటల్‌కి దగ్గరలో జన సమూహం కనిపించింది.

చంద్రా రెడ్డి హోటల్ కిందికి వెళ్ళి, మ్లానవదనంతో తిరిగొచ్చాడు.

"అతడు కారుకింద పడ్డాడట. హాస్పిటల్‌కి తీసికెళ్లారు. చాలా బలంగా గాయాలు తగిలాయట." ఓచేత్తో నుదురు పట్టుకుని కుర్చీలో కూలబడ్డాడు రెడ్డి.

"అయ్యో, పాపం".

ఆమె కంఠంలోని కంపనం విని అత డాశ్చర్యపోయి ఆమె వైపు చూశాడు.

విశాల గబగబ డ్రెస్ సరిచేసుకుని "పదండి," అంది.

"ఎక్కడికి ?" రెడ్డి విస్మయంతో ప్రశ్నించాడు.

"ఎక్కడి కేమిటి ? హాస్పిటల్‌కి."

"ఎందుకు ?"

ఈసారి ఆశ్చర్యపడటం విశాల వొంతయింద.

"ఎందుకేమిటి ?" ఆమె కంతకంటే ఏమనాలో తెలీ లేదు.

"అతడు బతకడు."

ఆమె నిశ్చలంగా అతనిముఖంలోకి చూసింది. ఆ ముఖంలో దుఃఖచ్ఛాయలు లేకపోలేదు. కాని ఆ ఛాయల్లో ఏదో ఉపశమనం—ఏదో విమోచన అణిగి ఉన్నట్టు ఆమెకి తోచింది.

"మరి ఇంకా అలా కూర్చుంటాకేం ?"

"నేనేంచెయ్యగలను ?"

"అక్కడికి వెళ్లింతరవాత ఆలోచించుకోవొచ్చు."

రెడ్డి కదలలేదు. అతని మాటలకి ఎదురుచూడకుండానే ఆమె వెళ్ళిపోబోయింది. రెడ్డి పరిస్థితి గ్రహించి తటాలున తలుపుకి అడ్డంగా నిలబడ్డాడు. అతనివైపు ఏహ్యాభావంతో, కోపంతో, చూసిం దామె. అతడు బతిమాలుతున్నట్టుగా అన్నాడు :

"విశాలా. మనం వెంటనే ఇక్కడినించి వెళ్లిపోవటం మంచిది."

అతని తాపత్రయం చూసి ఆమెకి చీదరింపు కలిగింది. శేషాద్రి నిస్సహాయంగా చచ్చిపోతున్న దృశ్యం ఆమెకి కని పించింది. ఆమె అనుకుంటూనే ఉంది. ఆ ఒక్కపనీ అదే. ఆ "ఒక్కమంచిపనీ", అంతకంటే ఇంకేమిటి ? మంచిపని!

విశాలకి కన్నీళ్లు తిరిగాయి. శేషాద్రి పశ్చాత్తాప పడుతున్న దృశ్యం ఆమెకి కనిపించింది. పాపం, చివరి నిమిషంలో కూడా మనశ్శాంతి లేకుండా చచ్చిపోతున్నాడు. తను అతనితో ఒక్కమాట చెప్పాలి.

"నేను వెళ్లితీరాలి. వెళ్ళనియ్యండి."

ఆ క్షణంలో రెడ్డికి తటాలున ఓ విషయం జ్ఞాపకం వొచ్చింది. తనఫొటో—తన సంతకంతో ఉన్న తనఫొటో శేషాద్రిదగ్గర ఉంది. అది బయటపడితే!

అతనికి ముచ్చెమటలు పోశాయి.

"నువ్వు వెళ్ళొచ్చు, విశాలా."

"అడ్డు లేవండి."

"కాని ఓ చిన్న ప్రార్థన. అతని జేబులోని ఫొటో ఎలాగైనా సరే సంపాదించి తేవాలి. ఆమాత్రం సహాయం చెయ్యవా?" అతడు జాలిగా, ప్రాధేయపూర్వకంగా అడిగాడు.

ఆమాటలు వినీ వినటంతోనే విశాల కేదో అర్థమై పిచ్చి ఆవేశం కలిగింది. ఏదో భావం ఉత్తేజితమైంది. ఆ క్షణంలో ఆమె తనని తానే మర్చిపోయింది. రెడ్డి, శేషాద్రి ఆమె మనసులో ఒకరి తరవాత ఒకరు మెదిలారు. చివరి నిమిషాల్లో ఉన్న శేషాద్రి దీనంగా చూస్తున్నాడు—తన వైపే!

కన్నుమూసి తెరిచేలోగా ఆమె నేలమీద పడిఉన్న కత్తితీసి రెడ్డిని పొడిచింది. రక్తం చిమ్మింది. కొద్దిగా మీదికి

కూడా చిందింది. ఓక్షణం ఆమెకి మతిపోయింది. కాని, వెంటనే తేరుకుని ఓ దుప్పటి కప్పుకుని బాణంలా బయటికి దూసుకుపోయింది.

శేషాద్రి బతకడని చెప్పేశాడు డాక్టర్, కాని చచ్చిపోయేలోపుగా ఓ అయిదు నిమిషాలు స్పృహలోకి రావటానికి వీలుందన్నాడు. గంటనించీ కనిపెట్టుకుకూచుంది విశాల. అడుగుల చప్పుడు వినిపించినప్పుడల్లా ఆమె భయపడి చూసేది, పోలీసులేమోనని. తను శేషాద్రితో మాట్లాడేదాకా పోలీసులు రాకపోతే...

ఆమె ఎదురుచూసిన నిమిషం వొచ్చింది. శేషాద్రి కళ్లు కొద్దికొద్దిగా తెరిచాడు.

"నేను... నేను...విశాలని", ఆత్రుతగా అందామె.

అతడు గ్రహించినట్టుగా కళ్లార్పాడు. ఆమె కాలం వృథా పోనీయకుండా, అతని చెవిదగ్గరగా నోరుపెట్టి అంది.

"మీ అమ్మకి జరిగిన పరాభవానికి నేను ప్రతిక్రియ చేశాను," ఆమె ఆదుర్దాగా అతని కళ్ళలోకి చూసింది. అతని పెదవులు వొణకటం మొదలుపెట్టాయి. కళ్ళలోకి ఎర్రజీర వొచ్చింది. అతి కష్టంమీద మాట్లాడటానికి ప్రయత్నించాడు. విశాల అతనివైపు జాలిగా చూస్తోంది. పాపం, కృతజ్ఞత చెప్పాలని ప్రయత్నిస్తున్నట్టున్నాడు. ఆమె అతని నోటిదగ్గర చెవిపెట్టింది.

"హ...త్య..."

విశాల అదిరిపడ్డది. ఎవరో ఫెళ్లున చెంపదెబ్బ కొట్టి నట్టయింది.

శేషాద్రి ఆమెముఖం చూడటాని కిష్టంలేనట్టుగా కళ్ళుమూసుకున్నాడు.

ఇంతేనా శేషాద్రి ఆలోచనాశక్తి! ఇదేనా అతడు గ్రహించింది! ఈ వ్యవహారంలో తనెందుకు అనవసరంగా జోక్యం కలిగించుకుంది? తనకి వాళ్ళతో ఏం సంబంధం? అంత అనాలోచితంగా, మూర్ఖంగా ఎలా ప్రవర్తించింది!

"విశాలగారంటే మీరేనా?"

ఆమె తలెత్తి చూసింది. హాస్పిటల్‌నర్స్. విశాల తలూపింది. తనవెంట రమ్మన్నట్లుగా నర్స్ సంజ్ఞచేసింది. విశాల ఆమె ననుసరించి వెడుతూ అడిగింది.

"ఎందుకు? ఏం కావాలి!"

"మిమ్మల్ని పిలుస్తున్నారు."

"ఎవరు?"

నర్స్ జ్ఞాపకం చేసుకుంటున్నట్టు ఓక్షణం ఆగి అంది:

"చంద్రారెడ్డిగారు"

"ఇక్కడి కెలా వొచ్చారు?"

"ఆయన్ని ఎవరో కత్తితో పొడిచారు. హాస్పిటల్‌కి తీసుకొచ్చారు. ఆయనకి తెలివిరాగానే తన సెక్రెటరీ విశాల అనే ఆమె ఇక్కడే ఉంటారు – కబురు చెయ్యమన్నారు."

"ఎక్కడున్నారు?"

"స్పెషల్ రూమ్‌లో...అదిగో, అదే."

రూమ్‌లో రెడ్డి కళ్లుమూసుకుని పడుకుని ఉన్నాడు. పక్కన ఎవరూ లేరు. అలికిడివిని కళ్లుతెరిచాడు. అతనిని ఆ స్థితిలో చూడగానే విశాలకి కొంచెం జాలికలిగింది. దగ్గరగా రమ్మని రెడ్డి సంజ్ఞచేశాడు. వెళ్ళింది.

"నేను బతుకుతానని డాక్టర్ చెప్పాడు, విశాలా." హీనస్వరంతో అన్నాడు రెడ్డి.

"మంచిదే," కొంచెం నిర్లక్ష్యంగానే అందామె.

"కాని నువ్వలా ఎందుకు చేశావో నేనిప్పటికీ అర్థం చేసుకోలేకుండా ఉన్నాను."

విశాల మాటతప్పించి అంది.

"నన్నెందుకు పిలిపించారు?"

"శేషాద్రి కెలా ఉంది?"

"లాభంలేదు," నిర్వికారంగా జవాబిచ్చింది.

రెడ్డి కొన్ని క్షణాలాగి అన్నాడు.

"నన్ను పొడిచింది నువ్వేనని, నేనెవరితో చెప్ప లేదు, విశాలా."

ఆమె తల వొంచుకుంది.

"ఇహముందు ఎవరితో చెప్పదలచుకోలేదు కూడా."

విశాల అతని కళ్ళలోకి ఓసారి చూసి, పొడిగా నవ్వింది.

"ఆ ఫొటో కావాలి, అంతేనా?"

"అవును, విశాలా, ఈ సహాయం చెయ్యలేవా?"

కొంచెం విసుగ్గా ముఖం చిట్లించి "అలాగే", అంది విశాల.

రెడ్డి లోలోపల ముసిముసిగా నవ్వుకున్నాడు.

"తరవాత, ఈ కథంతా నువ్వు ఎవరితో చెప్పవు కదూ?"

"సరే."

ఆమె ఒప్పుకుంటుందని తనికి తెలుసు. రెడ్డి మళ్ళీ లోలోపల నవ్వుకున్నాడు.

విశాల లేచిపోబోతూ, అంది:

"రహస్యానికి బదులు రహస్యం అనే దృష్టితో ఈ షరతులకి నేను ఒప్పుకుంటున్నానని మీరనుకుంటున్నారు. నాకు తెలుసు. కాని అటువంటి పొరపాటేమీ పడకండి.

రెడ్డి చకితుడై ఆమె పోయినవైపే అలాగే చూడసాగాడు. వార్డుబాయివల్ల విశాల నేర్పుగా శేషాద్రి దుస్తులు ఎక్కడ ఉన్నాయో తెలుసుకుని వెతికింది. అతని ట్రౌజర్ జేబులో ఆ ఫొటో ఉంది. తీసి దాచింది. తరవాత అతని దగ్గరికి వెళ్ళి తలదగ్గర నిలబడి, శ్వాస చూసింది. ఇంకా శ్వాస ఆడుతూనే ఉంది. అతని చెవిదగ్గర నోరుపెట్టి నెమ్మదిగా అంది.

"రెడ్డిగారు చచ్చిపోలేదు. బతుకుతారు."

శేషాద్రి నెమ్మదిగా కళ్లు విప్పాడు. విశాలముఖం వికసించింది.

"అవును. రెడ్డిగారు చచ్చిపోలేదు. బతుకుతారు, డాక్టర్ చెప్పాడు."

అతడు మళ్ళీ ఆవేదన పడుతున్నాడు. ఏదో అనాలని నోరు కదుపుతున్నాడు. అతని నోటిదగ్గర చెవి పెట్టింది.

"అ...బ...ద్ధం."

అతడు కష్టంగా అనేసి, బాధగా కళ్లు మూసుకున్నాడు. ఆమె అసహ్యంతో అతని ముఖంవైపు చూసింది. మరే భావమూ ఆమె ముఖంలో ప్రస్ఫుటం కాలేదు. కొంచెం సేపయాక డాక్టర్ వొచ్చి శేషాద్రిని పరీక్షించాడు. విశాల వైపు చూసి, పెదవి విరిచి కొంచెం జాలిగా అన్నాడు:

"ఎక్కువ వ్యవధి లేదమ్మా."

"క్షమించండి, డాక్టర్‌గారూ, నేనిందాకటినించీ పొరబడ్డాను. ఇతను మా సంబంధం కాదు."

అలా అని విశాల వెళ్ళిపోయింది. ఆమెవైపు కొంచెం ఆశ్చర్యంగా చూసి డాక్టర్ అన్నాడు.

"పోనీ, ఇతనివాళ్లెవరైనా మీకు తెలుసా?"

"తెలియదు."

విశాల గబగబా రెడ్డిదగ్గరికెళ్ళి అతని మంచంమీదకి ఫొటో గిరవాటువేసి హాస్పిటల్ బయటికి వొచ్చింది. హాస్పిటల్ ఆవరణ దాటి పోబోతుండగా ఓ నడివయసులో ఉన్న స్త్రీ ఆమెని ఆపింది.

"చూడండి. మీరీ హాస్పిటల్ తాలూకా?"

"కాదు. ఎందుకు ?"

ఆమె ఓ క్షణం తటపటాయించి అంది.

"మీకు తెలుసా ? ఇందాక ఎవరినో కత్తితో పొడిచారుట. హాస్పిటలుకి తీసుకొచ్చారన్నారు."

"చంద్రారెడ్డిగారి సంగతేనా ?"

"ఆఁ...ఆఁ అవును. ఆయన ఇప్పుడెలా ఉన్నారు?"

ఆమె ఆదుర్దాగా అడిగింది.

విశాల ఆమెని పరకాయించి చూసింది.

"పరవాలేదు. ప్రాణభయం లేదని డాక్టర్ చెప్పాడు."

ఆ స్త్రీ ఏమీ అనలేదు.

"ఆయన మీ బంధువా ?"

ఆమె జవాబివ్వలేదు. మళ్ళీ విశాలే అడిగింది.

"లోపలికి వెళ్లాలా ?"

ఆమె తల అడ్డంగా తిప్పింది.

"మీ పేరు..."

"రాజమ్మ."

విశాల ఆమెవైపు జాలిగా చూసింది.

"ఆయనని పొడిచిన వాళ్ళని పట్టుకున్నారా?"

"లేదు."

"ఎవరో తెలియదా ?"

"రెడ్డిగారికీ, పొడిచినవాళ్ళకీ తప్ప ఇంకెవరికీ తెలియదు."

ఆమె విషాదంగా, ముభావంగా, పొడిగా నవ్వింది. అది గ్రహించి అంది విశాల:

"నిజంగా తెలియదు."

"అతనెవరో తనకి తెలుసని రెడ్డిగారు చెప్పారా?"

"అతను కాదు—ఆమె."

ఆవిడ ఉలిక్కిపడ్డది.

"ఏమిటి...ఏమిటి?"

"అవును, ఆమె!"

"ఎవరు? ఎవరామె ?

ఆమె కళ్ళలోకి చూసింది విశాల. తరవాత ఉద్రేకాన్ని ఆపుకుంటూ దృఢంగా, నెమ్మదిగా అంది.

"ఎవరో కాదు. నేనే."

"నువ్వా నువ్వా? ఎందుకు?"

ఎందుకు ?

ఎందుకు ?

తుపానులా విశాలమనసులో భావసంచలనం రేగింది. ఎందుకు, ఎలా సాహసించగలిగింది ? తనలో అణగిఉన్న ఏశక్తి, ఎందుకు విజృంభించింది ? తనలోని ఏభావం, ఏ ప్రేరేపణకి ఉద్రిక్తమైంది ?

తనెందుకు తేనిపోనివాటిని గురించి ఆలోచిస్తోంది. సందేహంలేదు. ఆ క్షణాన తనంతగా ఉత్తేజితురాలు కావ

టానికి కారణం—మూర్తీభవించిన నిస్పృహలా అయిపోయిన శేషాద్రి; తను చేయదలుచుకుంది చెయ్యగలిగే, చెయ్యలేని నిస్సహాయ స్థితిలో మానసిక సంక్షోభం పొందుతున్న శేషాద్రి; పశ్చాత్తప్తుడై ప్రాణత్యాగానికి సిద్ధపడ్డ శేషాద్రి; మనోవేదనతో మరణిస్తున్న శేషాద్రి. ఆ సానుభూతితోనే తను...కాని...కాని...

విశాల మనసులో ఏదో వెలితిగానే ఉంది. హఠాత్తుగా ఆమె విద్యుద్ఘాతం తగిలినట్టుగా నిలువునా వణికింది. కాని మరుక్షణంలో తనని చూసి తనే నవ్వుకుంది. తను అంత మూర్ఖురాలవుతోందేం? ఈ ఆలోచనల వేడికి తన బుర్ర చెడిపోతోంది. ఆమె కళ్ళముందు హేయమైన, దుర్భరమైన క్రూరమైన ఆకృతితో శేషాద్రి తాండవించాడు. ఆమె వొళ్ళు జలదరించింది. ఆక్షణంలో ఆమెకి శేషాద్రిమీద అసహ్యంతోపాటు తీవ్రమైన క్రోధం కలిగింది. జరిగిందంతా మళ్ళీ ఆమె కళ్ళముందు కనిపిస్తోంది. ఆమె కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగాయి. తానిక అనాఘ్రాత పుష్పం కాదు. యవ్వన మధువు నాస్వాదించిన మొరటు తుమ్మెదలా శేషాద్రి ఆమెముందు తాండవించాడు. తననించి ఏదో వేరయిపోయింది. ఆమె గుండె గతుక్కుమంది. శేషాద్రి తననించి ఏదో...ఏదో దొంగిలించుకు పారిపోతున్నాడు.

శేషాద్రి! ఈ రెండు మూడు గంటల్లో తన జీవితంమీద అతనెంత ప్రభావం చూపించాడు. ఎంతగా తనభావాల్ని కదిపాడు! తృణప్రాయంగా చూసి ఏడిపించింది; నవ్వుకుంది; కసురుకుంది; చీదరించుకుంది; ఏవగించుకుంది; భయపడ్డది; బతిమాలుకుంది; జాలిపడ్డది; నివ్వెరపడ్డది; అసహ్యించుకుంది.

తనలో ఏ దౌర్బల్యంవల్లో ప్రేరేపించబడి ఆ అపాత్రుడి కోసం, ఆ అసమర్థుడికోసం, అనాలోచితంగా, అనవసరంగా తనకి ప్రమాదం తెచ్చిపెట్టుకోటానికి కూడా సాహసించింది. ఇదంతా ఆ స్వార్థపరుడికోసం, తననిగురించి ఆలోచించటానికి కూడా తాహతులేని ఆ కృతఘ్నుడికోసం, అర్థం చేసుకోగల పటిమలేని ఆ సామాన్య మానవుడికోసం, తనపై దౌర్జన్యంచేసిన ఆ దుర్మార్గుడికోసం ... విశాల మనసులో అస్పష్టభావం ఏదో మళ్ళీ మెరుపులా మెరిసి అదృశ్యమైంది.

శేషాద్రి దౌర్జన్యం, కృతఘ్నతా, సంకుచితత్వం విశ్వరూపాలు ధరించి విశాలమనసులో భీకరనృత్యం చేస్తున్నాయి. ఆమె హృదయాన్నీ, అహాన్నీ గాయపరుస్తున్నాయి. హృదయంలో మినుకు మినుకుమనే అస్పష్ట కాంతితో ఏదో గుర్తించటానికి ప్రయత్నిస్తున్న విశాల మనోనేత్రాల్ని ఆ నల్లటి ఆకృతుల నీడలు అడ్డగిస్తున్నాయి.

అలా ఆలోచనల్లో తేలిపోతున్న విశాల మనసుని అకస్మాత్తుగా, భయంకరమైన ఓ కొత్త ఆలోచన బాకుపోటులా పొడిచింది. "తనకి శేషాద్రిలాంటి కొడుకు పుడితే..." ఆమె నిలువునా వొణికింది. ఆమె కళ్ళముందు మనుషుల ప్రపంచం గిరగిర తిరగసాగింది. పడిపోతున్న విశాలని రాజమ్మ గభాలున పట్టుకుని కౌగిలించుకుంది.

గిరగిర తిరిగే ఆ మనుషుల ప్రపంచంలో ఎవరో వ్యక్తి తనవైపు చూస్తున్నాడు. ఎవరు? ఎక్కడ చూసిందతన్ని? ఓ శేషాద్రి! శేషాద్రి! అతనే! అదేమిటె, అలా ఉన్నాడేం? ఆ అసహ్యకరమైన రూపం ఏదీ? ఆ క్రౌర్యమైన చూపు,

ఆ స్వార్థం, ఆ దుర్మార్గం, అవన్నీ ఏమయాయి? తన వైపు చూస్తున్నాడు. మందహాసం చేస్తున్నాడు.

ఆ అవ్యక్తావస్థలో విశాల పెదవులు మందమందంగా హాసించాయి.

అయ్యో, అదేమిటి? ఆ నల్లటి ఆకృతులేవో అతన్ని చుట్టుకుంటున్నాయి. అలా అయిపోతున్నాడేం, శేషాద్రి?

అదే క్షణాన ఆమె కళ్ళముందు గిరగిర తిరిగే ఆ మనుషుల ప్రపంచం అదృశ్యమైంది. విశాల గభాలున కళ్లు తెరిచింది. తను రాజమ్మ కౌగిటిలో ఉంది. తనలా ఎందుకుందో వెంటనే ఆమెకి అర్థంకాలేదు. నెమ్మదిగా విడిపించుకుంది. క్షణం క్రితం తనకి కలిగిన అనుభూతి ఆమెకి అస్పష్టంగా జ్ఞాపకం రాసాగింది. ఆలోచించే కళ్ళతో ఆమె యథాలాపంగా రాజమ్మ వైపు చూసింది. ఏదో జవాబుకోసం నిరీక్షిస్తున్నట్టుగా ఉన్న ఆమెముఖం చూడగానే అకస్మాత్తుగా విశాలకి ఆమె ప్రశ్న జ్ఞాపకం వొచ్చింది.

"ఎందుకు...?"

ఏదో సూచన చటుక్కున మనసుకి తట్టింది. అలా తట్టీ తట్టగానే చప్పున ఆలోచించటం మానేసిందామె. వెర్రి మొర్రి ఆలోచనలు! ఇలా తన మనసు తన నెందుకు మోసం చేస్తోంది? ఎవరో పకాలున నవ్వినట్టనిపించింది. దొంగతనంగా రాజమ్మవైపు ఓసారిచూసి, చివాలున అక్కణ్ణించి కదిలి చకచక హాస్పిటల్ బయటికి నడిచిపోయింది, విశాల.

రాజమ్మ నిర్ఘాంతపోయింది.